

Judar för Israelisk-Palestinsk Fred

"Det sa Poof" sa Kerry om "fredsprocessen" när han insåg att den hade kollapsat. Ingen blev förvånad, utom möjligen Kerry. Så vad händer nu? Tvåstatslösningen ter sig allt mer osannolik, enstatslösningen är oönskad för närvarande av de flesta israelerna och status quo är ohållbart i längden. Det är i sanning en rätt dyster framtid vi går till mötes. JIPF håller ännu fast vid kravet på tvåstatslösning och att

"De israeliska bosättningarna på de ockuperade områdena ska avvecklas." Men det är lättare sagt än gjort när antalet bosättare har stigit till över 500 000. Men bara för att vi inte har en lösning av konflikten i sikte, betyder inte att vi ska vara överksamma. Inom de närmaste dagarna har vi 2 medlemsmöten och Sjöviksseminariet (**se annonserna på sidorna 1, 15 och 16**) att se fram emot. Under tiden pågår ockupationen som vanligt.

CHEFREDAKTÖR JAKUB SREBRO

Offentligt möte med den israeliske freds- och fackföreningskämpen Assaf Adiv

på tisdag, den 27.5. kl. 18.00

Det är viktigt att vi försöker att börja mötet punktligt eftersom det ska följas av ett styrelsemöte kl. 20.00

Plats: Kocksgatan 9, porttelefon: Brf Vägaren

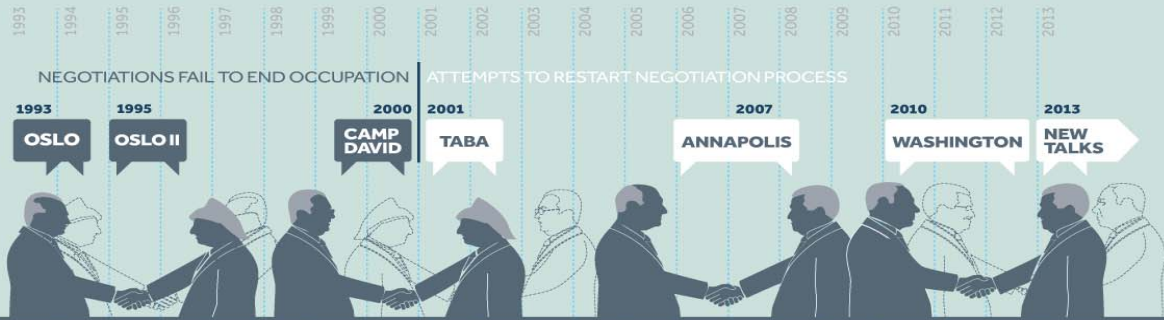
Väl mött Styrelsen

Redaktion: Jorge Buzaglo, Ilan Cohen, Maria Bergom Larsson

I detta nr: Ett helt nytt spel, Adam Keller (3), Israels "Watergate", Amira Hass (6), Vattentortyr för palestinierna, Amira Hass (8), Ett öppet brev till Naftali Bennet, Nasser Nawajah (10), BDS sprider sig till Argentina (12), **Judiskt Forum** (15), **Sjöviksseminariet** (16), Vad är det för fel med BDS?, Avraham Burg (17), Det internationella trycket mot Israel ökar, David Buzaglo (19), Amerikanska akademiker bojkottar Israels universitet, David Buzaglo (20), Ingen byggindustri, inga jobb, Gisha (21), Är araber människor?, Carolina Landsmann (22), Al-Nakba, 66 år av förtryck och ockupation (24), ICAHD överklagar militär planering i area C (26), Nu bryter vi blockaden inifrån, Ship To Gaza (27), Uttalande om attacken mot Gazas Ark, JIPF (28), Bok om Estella-aktionen (29), Israel: sluta trakassera Mordechai Vanunu, David Buzaglo (30), JIPFs pressmeddelande efter årsmötet (30), JIPFs handlingsprogram (32)

20 YEARS OF TALKS

KEEPING PALESTINIANS OCCUPIED

ISRAELI SETTLEMENTS & PALESTINIAN DISPLACEMENT

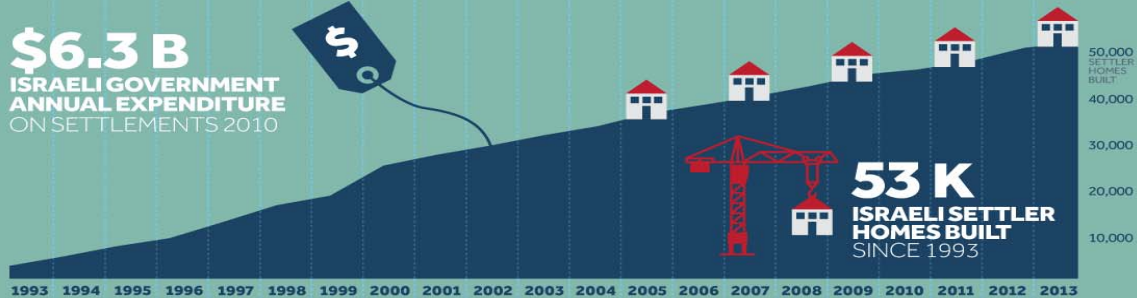

ISRAELI SETTLER POPULATION
DOUBLED
TO OVER 500K SINCE 1993

11 K
PALESTINIANS FORCED
OUT OF JERUSALEM
SINCE 1993

\$6.3 B
ISRAELI GOVERNMENT
ANNUAL EXPENDITURE
ON SETTLEMENTS 2010

4.5 K
OUTSTANDING
DEMOLITION ORDERS
ON PALESTINIAN BUILDINGS

15 K
PALESTINIAN HOMES
DESTROYED
SINCE 1993

ISRAELI RESTRICTIONS & PALESTINIAN FRAGMENTATION

4.4 M
PALESTINIANS
IN GAZA & WEST BANK

4.8 M
PALESTINIAN REFUGEES
AWAITING A SOLUTION

CONFINED BY A
6 YEAR
BLOCKADE

SEGREGATED BY A
440 KM
WALL

RESTRICTED BY
522
CHECKPOINTS
& BARRIERS

SOURCES

Data aggregated from B'Tselem, FMER, Guardian, ICAHD, Israeli CBS, OCHA, Palestinian CBS, Peace Now, Shif Hever and UNRWA

Talks timeline <http://bit.ly/talks-timeline> | Settlement units <http://bit.ly/units-fmap> <http://bit.ly/units-peace-now>
<http://bit.ly/units-44a> | Settler population <http://bit.ly/settler-pop> | Settlement subsidy <http://bit.ly/subs-hever>
 House destruction <http://bit.ly/hd-palestine> <http://bit.ly/hd-israel> | Jerusalem ID's revoked <http://bit.ly/eg-revoked>
 Demolition orders (3,000 West Bank, 1,500 E. Jerusalem) <http://bit.ly/demo-opt> <http://bit.ly/demo-eg>
 OPT Palestinian population <http://bit.ly/population-opt> | Registered refugees <http://bit.ly/unrwa-refugees>
 Enclaves (166 West Bank, 1 Gaza) <http://bit.ly/enclaves-opt> | Checkpoints <http://bit.ly/checkpoints-wb>
 Wall length <http://bit.ly/wall-wb> | Gaza blockade <http://bit.ly/blockade-gaza>

Ett helt nytt spel

I fjol gick Abu Mazen med tydlig ovilja in i förhandlingarna med Netanyahus regering. Palestinierna hade alla skäl i världen för misstanken att Netanyahu själv inte ville ha ett avtal och inte heller ett tillbakadragande från de ockuperade områdena. Och även om Netanyahu hade velat det, så hade han inte kunnat få ett sådant avtal igenom sitt kabinett med sina högerextrema koalitionspartner och sina inte mindre extrema partikolleger i Likud. Trots vetskap om att Netanyahu inte ville något annat än en samtalshow och en "fredsprocess" som leder ingenstans, var Abu Mazen tvungen att gå in i förhandlingarna under hotet att palestinerna annars skulle av hela världen beskyllas för oresonlig vägran.

Abu Mazen avkrävdes att inte gå till FN och att inte vidta några ensidiga åtgärder på den internationella arenan, medan Netanyahu fick friheten att fortsätta med ensidiga bosättningsaktiviteter på marken. Bostadsminister Uri Ariel, en makalös expert in bosättningsbyggandet, utnyttjade denna möjlighet maximalt.

Det enda sötningsmedlet i palestinernas beska dryck var frisläp-

pandet av 104 fångar, 104 av cirka 5000 i israeliska fängelser, 104 som hade satts i fängelse redan före Osloavtalen med tjugo eller till och med trettio år bakom galler. Denna frigivning delades av Netanyahu upp i fyra omgångar, som var och en åtföljdes av en massiv propagandakampanj i israeliska medier under rubriken "Frisläpandet av Mördare" och av en demonstrativ bosättningsutvidgning som "motvikt" .

Under några månader kunde man hysa ett visst hopp om att denna process ändå skulle bära frukt. Inte i form av en överenskommelse och samförstånd mellan Netanyahus och Abu Mazens förhandlare - det fanns aldrig den minsta chansen för det . Om det fanns någon chans alls, så skulle det ha varit medels en kraftfull amerikansk medling och genom att lägga fram ett ramavtal på bordet, som parterna inte hade haft råd att avvisa; genom att direkt konfrontera Netanyahu, med européerna som "bad cop", vilket hade uppfattats som ett trovärdigt hot om åtgärder som skulle kunna skada den israeliska ekonomin .

... I avsaknad av detta, blev det upp till den "envis" Kerry att ta den till

synes minsta motståndets väg, nämligen att nå en överenskommelse med Netanyahu och kräva av palestinierna att acceptera eller tillbakavisa den. Enligt läckor i

israeliska media skulle överenskommelsen har varit tilltalande för Netanyahu på en hel del viktiga punkter: tydliga formuleringar om den långsiktiga israelisks närvaron i den strategiska Jordandalen, och kravet på palestinskt erkännande av Israel som "en judisk stat", och å andra sidan medvetet vaga formuleringar om 1967 års gränser och den palestinska huvudstaden i östra Jerusalem . Detta var nog rätten som Kerry serverade Abu Mazen vid deras stormiga möte i Paris - och den palestinske presidenten tillbakavisade den omgående. Det gjorde han igen när President Obama lade fram den igen i vita huset.

Då blev det för amerikanerna endast kvar att antingen medge miss-

lyckandet - och därmed överlämna Netanyahu segern på ett silverfat i "skylla på varandra spelet" eller försöka att till varje pris att vinna mera tid och förlänga förhandlingarna utöver den bestämda tidsfristen den 29 april.

Kanske hade det lyckats. Kanske hade Abu Mazen accepterat att förlänga samtalen fram till slutet av året, som Kerry efterfrågade.

I det palestinska samhället förstärktes dock kravet på ett slut på farsen. Netanyahus partner till höger löste emellertid den gordiska knuten genom att pressa statsministern hårt och tvinga honom att avbryta den till den 29 mars planerade fjärde omgången av fångfrigivningen. Detta var ett flagrant avsteg från israels klara förpliktelse, vilket tillintetgjorde det enda sötningsmedlet som hade erbjuds palestinierna tillsammans med de bittra pillerna. Detta befriade palestinierna från den kvävande belägringen i förhandlingarna som ledde ingenstans och gav dem plötsligt en fläkt av frisk luft och friheten till eget initiativ .

Först kom det offentliga och demonstrativa undertecknandet av ansökan om palestinsk anslutning till

femton internationella organisationer och fördrag. Sedan kom förslaget att förlänga förhandlingsperioden utöver 29 april, förutsatt att samtalen var meningsfulla och syftade till att fastlägga gränserna för det framtida Palestina, och att byggandet av bosättningar helt frystes under samtalen. Sedan kom hotet att upplösa den palestinska administrationen och "lämna över nycklarna" till Israel. Och slutligen kom överenskommelsen om försoning och slutet på den djupa splittring bland palestinierna, som avskiljer Fatah från Hamas och Västbanken från Gazaremsan.

Statsministerns kontor i västra Jerusalem och utrikesdepartementet i Washington blev förvirrade och bestörta över de överflödande palestinska initiativen som hamnade på deras skrivbord, och skyllde på underrättelsefolket, som också hade blivit helt överraskade av palestiniernas drag.

"Vet palestinierna själva vad de vill? Låt dem bestämma om de vill avveckla det palestinska styret eller gå samman med Hamas" hånade Netanyahu. Faktum är dock att alla dessa snabba drag framförde ett enda budskap till israelerna, amerikanerna, européerna och hela världen: Det gamla spelet är över, där palestinierna var tvungna att spela

en påtvingad underskymd roll i den pågående ockupationens tortyrkammare; från och med nu tar palestinierna sitt öde i sina egna händer och tar egna initiativ, som andra måste reagera på. Abbas budskap om dessa initiativ till sitt eget folk är inte mindre viktigt: Det är möjligt att ta initiativ och främja palestinska intressen utan att ta till våld, i motsats till misslyckandet i Camp David för fjorton år sedan som ledde till ett blodbad .

Kan det lyckas? Vilka andra överraskningar har palestinierna i beredskap för Netanyahu och Kerry och Obama och de andra aktörerna i detta drama? Man kan tänka på åtminstone ett steg till som skulle kunna förverkligas inom kort: Att kandidaturen till det palestinska presidentskapet tillkännages av Marwan Barghouti, den mest kände palestinske fången och ledaren, som anses ha störst chans att efterträda Abbas. Han kan mycket väl bli vald till president i sin fängelsecell, och dagen därefter skulle den palestinska säkerhetstjänsten meddela sin israeliska motsvarighet: "Om säkerhetsamordningen mellan oss, måste ni prata med vår president som sitter i ert fängelse."

Adam Keller, 25 april, 2014

<http://adam-keller2.blogspot.co.il/>

Översättning: Ilan Cohen

Israels "watergate" - skandal: fakta om palestinskt vatten

Israel tillämpar droppbevattning när de förser palestinerna med vatten i stället för att låta dem själva kontrollera sin naturtillgång.

Rino Tzror är en intervjuare som hellre diskuterar med sina intervjuobjekt än smickrar dem. Men förra torsdagen hade han inte gjort sin läxa och lät justitieminister Tzipi Livni slå blå dunster i ögonen på publiken om allt som handlade om uppståndelsen v.g. vattenfrågan, med Martin Schulz.

Livni inbjöds att delta i hans program Army Radio som en vettig röst som skulle kunna kritisera ekonomiminister Naftali Bennetts & Co uppförande gentemot Schulz (Bennetts Habayit Hayenu-parti stormade ut från Knesset när Schulz under sitt tal tillät sig att undra om israeler verkligen tilldelades fyra gånger så mycket vatten som palestinier.

"Jag berättade det /för EU-parlamentets ordförande/, "ni har fel, de har avsiktligt vilselett er," sade hon till Tzror. "Det handlar inte om hur vattnet fördelats. Israel ger palestinerna mer vatten än vad vi har skyldighet till enligt interimsavtalet."

Själva ordet "ger" borde ha tänt Tzrors stubin. Men Livni fortsatte att smickra honom med sin förnuftiga

ton och genom att muttra om den palestinska inställningen till avsaltat vatten och Joint Water Committee.

Här kommer fakta:

- * Israel ger inte vatten till palestinerna. De får snarare köpa det till fullt pris.

- * Palestinierna skulle inte ha tvingats köpa vatten från Israel om det inte var för den ockupationsmakt som kontrollerar deras naturtillgång, och om det inte var för Oslo 2-avtalen som begränsar vattenmängden som de kan producera, liksom utvecklingen och underhållet av deras infrastruktur för vattnet.

- * Interimsavtalet från 1995 skulle leda till en permanent uppgörelse efter fem år. De palestinska förhandlingarna bedrog sig med att de skulle vinna suveränitet och på det viset kontrollera sina vattentillgångar.

Palestinierna var den svaga, desperata, lättleda parten och slarviga, när det handlade om detaljer. Så i det avtalet införde Israel en skandalöst orättvis, förödmjukande och oerhört upprörande uppdelning av vattentillgångarna på Västbanken.

- * Uppdelningen grundar sig på den volym vatten som palestinier producerade och konsumerade på själva

kvällen för överenskommelsen. Palestinierna tilldelades 118 miljoner m³ om året från tre grundvattenreservoarer via brunnsborring, brunnar för jordbruk, källor och nederbörd. Obs! Rino Tzror: samma avtal tilldelade Israel 483 miljoner m³ per år från samma vattentillgångar (och en del år har man också överskridit denna gräns).

Med andra ord går ca 20% till palestinierna som bor på Västbanken, och omkring 80% till israelerna - på båda sidor om den Gröna linjen - som också får vatten från resten av landet.

Varför skulle palestinier samtycka till att betala för avsaltat vatten från Israel som ständigt berövar dem det vatten som flyter under deras fötter?

* Överenskommelsen är den andra stora skandalen: Gazas vattenförsörjning dömdes att klara sig på egen hand och vara beroende av grundvattenreservoaren inom sina gränser. Hur kan vi beskriva orättvisan? Låt oss anta att invånarna i Negev måste överleva på reservoarerna i Be'er Sheva-Arad-området, utan tillgång till National Water Carrier och utan att räkna med någon befolkningsökning. Om man överanvänder vattnet i Gaza, leder det till att havsvatten och avloppsvatten kommer in i reservoaren, vilket har gjort 90% av det drickbara vattnet otjänligt.

Kan ni föreställa er det? Om israeler hade tänkt på fred och rättvisa, skulle

Osloavtalet ha utvecklat en infrastruktur för vatten som kunde sammanbinda Gazaremsan med resten av landet.

* Enligt avtalet ska Israel fortsätta att sälja 27.9 miljoner m³ vatten om året till palestinierna. I sin kolonialistiska generositet var Israel med på att erkänna att palestinierna skulle komma att ha behov av ytterligare 80 miljoner m³ per år. Allt detta är specificerat i överenskommelsen med den snåla formalism som en kapitalistisk pamp kan visa upp. Israel kommer att sälja en del, och palestinierna kommer att borra resten, men inte i den västra bergsakviferen. Det är förbjudet.

Men idag producerar palestinierna bara 87 miljoner m³ på Västbanken - 21 miljoner m³ mindre än vad Osloavtalet tilldelade dem. De viktigaste skälen till detta är att Israel sätter gränser för utveckling och borrning av nya brunnar samt för rörelsefriheten. Palestinsk vanskötsel är underordnad. Så Israel "ger" - eller snarare säljer - omkring 60 miljoner m³ per år. Sant. Det är mer än vad Oslo 2-avtalet sade. Den förkrossande slutsatsen blir: palestinskt beroende av ockupanten har bara ökat.

* Israel behöll den mäktiges rätt att bromsa utveckling inom infrastruktur och återanpassningsinitiativ. Till exempel har Israel tvingat på den palestinska myndigheten rör som är smalare än vad som önskats, förbjuder samhällen i Area C att

ansluta sig till infrastrukturen för vatten, dröjer med att godkänna borrhning, och drar ut på tiden med att ersätta rör som vittrar sönder. Härav följer 30% förlust av vatten från palestinska ledningar.

* 113 000 palestinier är inte anslutna till vattennätet. Hundratusentals andra är under sommarmånaderna avstängda från regelbunden tillgång. I Area C förbjuder Israel t.o.m. att man gräver cisterner för att samla regnvatten. Och det ska kallas för att ge?

* I stället för att ägna tid åt att räkna ut om det genomsnittliga israeliska hushållets vattenkonsumtion per capita är fyra gånger eller "bara" tre gånger så hög som den palestinska

konsumtionen - öppna era ögon: Bosättningarna badar i grönska, och på andra sidan vägen är palestinska städer och byar utsatta för en politik som bara tillåter oregelbunden vattentillgång. Mekorots tjocka rör (Israels statliga vattenleverantör) leder mot bosättningarna i Jordandalen, och en palestinsk traktor i närheten transporterar en rostig vattentank långt bortifrån. På sommaren sinar vattenkranarna i Hebron och slutar aldrig att rinna i Kiryat Arba och Beit Hadassah.

Är allt detta avsiktligt vilseledande?

Amira Hass

<http://www.haaretz.com/news/middle-east/1.574554>

Översättning: Anja Emsheimer

Vattentortyr för palestinerna

Att diskriminera palestinerna i fråga om vatten är ett annat redskap som används för att bryta ner dem socialt och politiskt.

Varför är den israeliska staten så pigg på att förneka diskrimineringen? Det är för att den israeliska staten denna gång inte kan ursäkta den med säkerhetsskäl som man brukar göra med annan flagrant diskriminering.

När det gäller vattensituationen, har den israeliska propagandamaskinen och dess hantlangare, de sionistiska lobbygrupperna i diaspo-

ran, stora problem. Vilket blev helt tydligt när tysken Martin Schulz var djärv nog att i Knesset - ett tillhåll för schackrare i förintelsen - fråga om ryktet han hade hört var sant (han frågade om israeler tilldelades fyra gånger så mycket vatten som palestinier).

Den systematiska diskrimineringen av palestinerna i fråga om vattentilldelning är inget falskt rykte.

Israelers vattenvälfärd beror inte på diskrimineringen, men utan den skulle hela bosättarföretaget vara väldigt mycket dyrare, och kanske

t.o.m. omöjligt att upprätthålla i sin nuvarande och planerade omfattning.

Inte konstigt att Habayit Hayehudi, det parti som mest identifieras med bosättarna, reagerade så ilsket vid Schulz anmärkning och tågade ut ur Knesset.

Vattendiskriminering är ett annat av regeringens verktyg för att bryta ner palestinierna socialt och politiskt.

På Västbanken ägnar tiotusentals familjer enormt mycket tid, pengar, känslomässig och fysisk energi bara åt enkla göromål som dusch, tvätt, diska och tvätta golv. När det inte finns något vatten i toaletten, får man t.o.m. färre besök av familjen.

Familjer i Jordandalen transporterar sitt dricksvatten i cisterner långt bortifrån och i hemlighet - av fruktan att Civil Administration ska upptäcka dem - trots att de bor helt nära vattenledningarna från företaget Mekorot som fraktar rikligt med vatten till bosättargårdar som odlar örter för export.

Gaza, på andra sidan av förre Ariel Sharons Sycamore Ranch och kibbutz Be'eri, är beroende av vattenreningsverk som slukar elektricitet - ofta en bristvara; det skulle lika gärna kunna vara Indien.

Den tid, energi och de pengar som går åt för att få vatten sker på bekostnad av annat på både personlig och samhällelig nivå:

berikande kurser för barnen, en dator, familjeutflykter, industriella utvecklingsprojekt, utveckling av turism, organiskt jordbruk, politisk och social aktivitet.

Trots att palestinierna vet att det är Israel som är ansvarigt för vattenbristen, riktar de sin ilska mot den mer tillgängliga åskledaren - den palestinska myndigheten.

Och tjänstemännen vid den palestinska vattenmyndigheten som tillbringar sina dagar i en tröttsam kamp med den israeliska ockupationsbyråkratin för att få varje vattenledning godkänd, betraktas som likgiltiga, oprofessionella och ineffektiva. Så lämpligt.

Verkligheten med osammanhängande palestinska enklaver som Israel skapar, inställer sig - genom ett annat lappverk av lagar och med olika omfång på vardera sidan av den Gröna linjen - genom konfiskering av mark och vattenresurser och att förhindrande av palestiniernas rörelsefrihet.

Säkerhetsreligionen, som används för att berättiga stölden av mark, checkpoints och blockader, måste dock förklara varför ett palestinskt barn är berättigat till mindre vatten än ett judiskt barn.

Vad kan experter på offentlig diplomati säga? Att i Jenin är den genomsnittliga tilldelningen per capita 38 liter för konsumtion i hemmet, därför att staden är en

högborg för islamiska Jihad som hotar vårt lilla land? Att om sommaren finns det inte tillgång till vatten regelbundet eftersom Shin Bets säkerhetstjänst är upptagen med att avslöja celler med beväpnade militanter, och att i Gaza är över 90 procent av vattnet otjänligt därför att Hamasledare planerar terroristattacker på Västbanken?

T.o.m. de judiska samhällena som är som mest trofasta mot Israel kommer att få svårt att försvara motsägelserna. Och därför har etablissemangen kommit med en attackplan i fyra delar:

1. Bombardera media med partisk och bristfällig statistik;
2. Gör själva utgångspunkten otydlig: det är Israel som kontrollerar vattenresurserna. Enligt Osloavtalen, som permanentats sedan dess, har palestinierna begränsad tillgång till vatten som de har rätt att

utvinna från dessa källor och till de förbättringar de kan göra vad gäller vatteninfrastrukturen;

3. Lita på Israels hemmafront som avfärdar palestinska rapporter och ignorerar rapporter från organisationer som B'Tselem - det israeliska Information Center for Human Rights in the Occupied Territories och dokumentären "The fading Valley" av Irit Gal, samt studier som Världsbanken och Amnesty International har publicerat;
4. Räkna med att de flesta israeler inte bryr sig om att själva bara ta en titt på den aktuella situationen. Och om de gör det och ser den skandalösa diskrimineringen så räkna med att de säger "Vad då då?"

Amira Hass

<http://www.haaretz.com/opinion/.premium-1.574735>

Översättning: Anja Emsheimer

Ett öppet brev till Naftali Bennett

Till skillnad från dig, och de flesta israeler, är vatten inte något jag tar för givet. Det är en daglig existentiell kamp.

Kära minister Bennett :

Mitt namn är Nasser Nawajah. Även om vi aldrig har träffats, så är jag säker på att du varit på besök nära

mitt hem. Mina grannar från bosättningen i Susya är mycket förtjusta i dig. I det senaste valet, röstade 270 av de 381 väljarna från bosättningen i Susya på dig och ditt parti.

Jag förstod av ditt svar till Europaparlamentets talman Martin Schulz att du tycker frågan om vatten - eller, mer exakt, vattenbristen bland de

palestinier som bor på Västbanken - är något av en irritation. Du kommer bli förvånad över att höra att till skillnad från dig och de flesta israeler, är vatten inte något som jag tar för givet. I stället innebär det en daglig existentiell kamp. Det är inte en teoretisk fråga; det är min familjs liv. Kriget om statistiken har redan börjat, men jag ska berätta om mig själv och min by.

Jag bor i byn Susya, som ligger mellan bosättningen Susya och den arkeologiska platsen som du har kallat "den antika hebreiska staden". "Den antika staden" var mitt hem. 1986, när jag var 4 år gammal, kom israeliska ockupationsstyrkor till byn. Soldaterna talade om att den hade blivit exproprierad "för allmänhetens behov" och kastade ut oss från våra hem, demolerade våra hus och förbjöd oss att återvända. Utan hem eller egendom, flyttade vi in i grottor på våra marker och försökte bygga upp våra liv igen.

Under tiden hade, otur för oss, bosättningen Susya börjat byggas

mycket nära min familjs marker. Armésoldater kastade ut oss igen och igen. Vi ville bygga och odla, men allt blev förstört. Under 2001 blev vi fördrivna två gånger. Din Högsta domstol slog fast att den andra fördrivningen var olaglig. Vi fick höra att det hade varit ett misstag. Men förstörelsen var hemsk: vattenbrunnar och grottor förstördes och fälten trampades ner.

Vi gav inte upp. Vi fortsatte att bo på vår mark, och höll fast vid vad vi kunde. Vår historia är en av många i South Hebron Hills, och en av tusentals över hela Västbanken .

Vi lever från dag till dag, utan att veta när nästa fördrivning

kommer. Men även mitt i detta ovissa liv, är en av de största svårigheterna samma sak som retade dig så mycket när herr Schulz talade om det: vatten.

I generation efter generation har min familj och vår by levt i huvudsak av den naturliga vattenreservoar som finns på vår mark. I dessa brunnar som mina förfäder grävde i den hårda marken, som fylldes under regniga dagar, fick vi vår årsförbrukning av vatten.

Staten Israel, som har fullständig kontroll över område C, behandlar oss annorlunda än våra bosättningsgrannar och vägrar att ansluta oss

till vattenledningsnätet. Vi har två alternativ: att köpa vatten eller pumpar upp det från våra brunnar. Låter enkelt?

70 procent av våra vattenbrunnar är för närvarande blockerade. Rivningsorder hänger över våra huvuden. För att nå brunnarna, behöver vi ett särskilt tillstånd från den israeliska armén. När vi har turen att få ett tillstånd, måste vi försvara oss mot våldsamma attacker från bosättare, som med våld nekar oss tillgång till vattnet. Dussintals attacker har lärt oss att vara försiktiga.

Mina barn vet att de inte ensamma ska gå nära detta område om bosättarna skulle komma. När armén kommer, skiljer de på oss och bosättarna, och ibland arresterar de några av oss, men vi kan inte hämta vatten den dagen. Vattenledningen som hör till bosättningen Susya passerar genom vår privata mark, bredvid våra hem, men vi har inte tillgång till vattnet.

Vi kan köpa vatten i tankar, men vi betalar 35 shekel (ca \$10) per kubik liter för vatten från den närliggande staden Yatta. (Du vet säkert att du,

liksom varje israel, och alla bosättare, betalar mindre än 9 shekel för samma mängd). En tredjedel av min familjs månatliga utgifter går till vattnet, men till skillnad från palestinierna i South Hebron Hills, har vi turen att bo nära en väg. Invånarna i de mer avlägsna byarna betalar mer än 50 shekel per kubik liter vatten.

Jag förstår att denna statistik är svår för dig att höra, men den genomsnittliga vattenförbrukningen bland palestinierna är mindre än 70 liter per person och dag, medan den för israelerna (inklusive bosättarna), är 250 liter per dag. Oavsett vad siffrorna är, kan jag försäkra dig om att vi använder mycket mindre vatten än genomsnittet. Jag vill gärna tro att du också förstår att ingen kan leva på det sättet. Inget barn ska behöva vara rädd för att dricka ett glas vatten för i morgon kanske det har tagit slut. Det här är mina svårigheter. Det här är mina barns rädsla.

Nasser Nawajah
Författaren bor i den palestinska
byn Susya i södra Hebron Hills.
[http://www.haaretz.com/opinion/](http://www.haaretz.com/opinion/.premium-1.574741)
.premium-1.574741
Översättning: Maria Bergom
Larsson

BDS sprider sig till Argentina.

Den senaste framgången för den växande BDS-rörelsen mot Israel, är att myndigheterna i Buenos Aires har avbrutit förhandlingen om ett reningsverk

vårt 170 miljoner dollar med det statliga israeliska vattenföretaget Mekorot. Beslutet kom efter en kampanj från lokala fackföreningar och människorättsgrupper som

förband Mekorots roll i Israel till stöd av palestinska vattenresurser och fann bevis för att projektet inte uppfyllde argentinsk standard.

Aktivisterna hävdade att Mekorot försökte exportera den diskriminerande vattenpolitik som det har utvecklat mot det palestinska folket.

Denna seger motsade de israeliska påståendena, senast framförda under Netanyahus tal på AIPAC, att den globala Syd, som är ivrig efter israelisk teknologi, är den obestrida framtida tillväxtmarknaden.

Mekorot tillägnar sig olagligen palestinskt vatten, genom att avleda det till de illegala israeliska bösättningarna och till städer i Israel, och reser allvarliga hinder för palestinier att få tillgång till sitt eget vatten. Amnesty International har anklagat Israel för att beröva palestinerna deras tillgång till vatten "som ett sätt att fördriva befolkningen". En fransk parlamentarisk rapport anklagade Israel för att införa ett system med "vatten apartheid" på det ockuperade palestinska territoriet.

Länsstyrelsen i Buenos Aires godkände ett avtal om en anläggning av rening av dricksvatten med ett konsortium lett av Mekorot efter ett besök i Israel av guvernör Daniel Scioli under 2011. Men protester och lobbying har övertalat de lokala myndigheterna att avbryta projektet.

Den stora holländska vattenföretaget Vitens avbröt ett samar-

betsavtal med Mekorot på grund av att förhållandet bröt mot dess "engagemang för internationell rätt" i ett tillkännagivande i december.

"Efter att ha genomfört en efterforskning, drog vi slutsatsen att Mekorot kom till Argentina med avsikt att upprepa vad de gör i Palestina. Vatten är en rättighet för alla och inget företag ska kunna ge vatten på ett diskriminerande sätt," sade Adolfo, en ingenjör och representant för fackföreningen CTA/ATE HIDRAULICA i Buenos Aires som bedrev kampanj mot Mekorots anläggning.

"Vi kämpade i solidaritet med den palestinska kampen för rättvisa, frihet och rätten att återvända och vi vann kampen inte bara mot Israels brott mot det palestinska folket utan också för rätten till vatten här i Argentina", sade Tilda Rabi, ordförande för Federationen av palestinska - argentinska organisationer.

Aktivister vet att beslutet fattades i december 2013, men kunde bara verifiera nyheten den 7 mars.

Jordens vänner Palestina och en rad BDS aktörer uppmanar till en aktionsvecka mot Mekorot under den sista veckan i mars.

De som bedriver kampanjen ser beslutet i Buenos Aires som det senaste tecknet på att den internationella BDS-rörelsen alltmer isolerar Israel och har fått

allvarliga ekonomiska konsekvenser för dess regering som präglas av ockupation, kolonialism och apartheid.

I mars röstade studenterna vid National University of Galway på Irland för att stödja BDS i en omröstning på campus, inspirerad av framgången från en liknande folkomröstning för BDS-aktivister vid University of Windsor i Kanada. Nationella och lokala studentkårer i Europa och Nordamerika har nu röstat för att stödja BDS-relaterade åtgärder.

Israeliska medier anser att den senaste tidens tillbakadragande av anbud från två ledande europeiska byggföretag för att bygga hamnar i Israel beror på rädslan att bojkottas. Ett tredje företag gick vidare med liknande anbudsplaner men under annat namn.

Nyligen har Luxemburgs statliga pensionsfond uteslutit nio israeliska banker och företag på grund av deras roll i de olagliga israeliska bosättningarna. Liknande beslut har de senaste månaderna rapporterats från offentliga pensionsfonder i Norge och Holland och Danske Bank, Danmarks största bank.

En solidaritetskonferens nyligen organiserad av sydafrikanska parlamentariker och grupper i det

civila samhället utfärdade en deklARATION, Cape Town Declaration, för att stödja BDS och anklagar Israel för apartheid.

Den norska avdelningen av KFUM - KFUK-rörelsen meddelade nyligen sitt stöd för en ekonomisk bojkott av Israel.

”Israels försök att smutskasta BDS-rörelsen har misslyckas; Israel är allt mer isolerat eftersom människor med samvete världen över vidtar åtgärder för att stödja palestiniernas rättigheter och eftersom investerare inser att det finns allvarliga ekonomiska risker förknippade med att göra affärer med Israel”, säger Zaid Shuaibi, talesman för det palestinska BDS-rörelsens nationella kommitté, den största sammanlutningen av det palestinska civila samhället som leder den globala BDS-rörelsen. ”Bojkott blir ett alltmer kraftfullt sätt att ge vanliga människor möjlighet att stödja palestinierna i deras kamp för att få slut på ockupationen och Israels apartheidpolitik och rätten för palestinska flyktingar att återvända till sina hem,” tillade han.

*Posted on March 14, 2014 by
Palestinian BDS National
Committee*

*Översättning: Maria Bergom
Larsson*

JUDISKT FORUM

tisdagen den 3 juni kl. 18.30

i Brf-lokalen på Kocksgatan 9, porttelefon: "Vägaren":

"Ockupationen inifrån".

Kerstin Vinterhed berättar om sina erfarenheter som ekumenisk följeslagare på Västbanken hösten 2013.

Vad innebär ockupationen för palestinier respektive israeler?

Finns det någon fred i sikte?

Välkomna önskar JIPF-styrelsen!

INFÖR 2014

Varför vänta på påminnelsen?

Ett nytt verksamhetsår: JIPF:s trettioförsta! I din hand håller du JIPF-bladet, med återigen, som vi tycker, en hel del mycket intressant läsning.

Årsmötet stundar. JIPF driver på med samordningen av våra europeiska systerorganisationer - möte i Berlin. Under 2014 blir du, som medlem som vanligt bjuden på möten som behandlar intressanta ämnen, eller där vi firar judiska högtider. Du är mycket välkommen då. JIPF har aktiva medlemsgrupper i både Stockholm och Göteborg. JIPF är en ideell förening!

Så snälla du, betala din avgift i tid så fort som möjligt:

250kr medlemskap inkl. JIPF-bladet

500kr + stödmedlem inkl. JIPF-bladet

100kr medlem stud/arbetslös/obemedlad inkl. JIPF-bladet

150kr endast JIPF-bladet

plusgiro 475 29 17-7

OBS; glöm inte att uppge ditt namn, adress, och gärna e-postadress
Styrelsen

Sjöviksseminariet

13-15 juni 2014

För tolfte året anordnas Sjöviksseminariet, en mötesplats för de som vill lära sig mer och dela åsikter om situationen i Palestina-Israel och som vill hitta formen för sitt engagemang.

Tid: Fredag 13/6 18.00 - söndag 15/6 14.00

Plats: Sjöviks folkhögskola, Folkärna, Södra Dalarna, närmaste stad är Avesta. Tågstation är Avesta/Krylbo. Det tar 1,5 timme från Stockholm. Vi hämtar vid stationen om man anmäler ankomsttid.

Pris: 850 kr/person (inkluderar konferens, alla måltider, logi i dubbelrum två nätter). Pris utan boende 380 kr/pers. Enkelrum 150 kr/natt extra. Lakan finns att hyra för 100 kr.

Anmälan genom inbetalning till Sjöviks folkhögskolas bankgiro 233-5875. Anmälan kan också göras via e-post: seminarium.sjovik@folkbildning.net eller 0226-67800

Med kulturen som vapen

Om kultur som motstånd, identitet och försoning

Temat för årets seminarium är kultur och vi kommer att diskutera vilken roll kulturen spelar i Palestina/Israel-konflikten. Kulturyttringar såsom musik, litteratur, teater, film och gatukonst används för att utöva motstånd mot ockupationsmakten, som fredsprojekt och som identitetsskapare inom olika grupper. På Sjövik kommer kulturarbetare, aktivister och forskare från både Palestina, Israel och Sverige att dela med sig av sina erfarenheter från att arbeta med kulturen som verktyg. Tillsammans ska vi undersöka i vilken grad kulturen kan påverka och bilda opinion.

**Föreläsningar - Samtal i grupper -
Workshop Utställningar - Film - Musik
- Poesi - Teater**

Seminariet kommer även bjuda på flera kulturupplevelser!

Uppdaterad info på palestinagrupperna.se
Gilla också Sjöviksseminariet på facebook:
www.facebook.com/sjoviksseminariet
Kontakt: info@palestinagrupperna.se
Delar av seminariet hålls på engelska.

*Arrangörer är Palestinagrupperna i Sverige tillsammans med Sjöviks folkhögskola, Södra Dalarnas FN-förening, Riksteaterns Palestinanätverk, Studieförbundet Bilda, Kristna Freds, Re:Orient, Socialdemokrater för Tro och Solidaritet.
(Fler medarrangörer tillkommer).
Genomförs med stöd av Folke Bernadotte Akademin.*

Vad är det för fel med BDS, när allt kommer omkring?

Israel kommer att vara hjälplöst när diskursen om vem som är starkare/tuffare/tåligare övergår till att handla om rättigheter och värderingar.

På senare tid har luften varit fylld av talet om sanktioner. Israeler är som alltid säkra på att hela världen är mot oss (psykonationellt nonsens som kommer att diskuteras alltmer här i framtiden), och att hela världens öppna och förtäckta konspirationer har fokus bara på oss - av hat och antisemitism, förstås.

Det är få som märker den underbara paradoxen där det officiella Israel, jämte världens mobiliserade judenhet, bekämpar gisslet med sanktioner genom att i korus yla och skrika antisemitism, förintelse och judehat. Men i samma andetag använder exakt samma människor varje tillgängligt verktyg för att påskynda och intensifiera sanktionerna mot Iran, som de gjorde mot Hamas fram till nyligen. Och med lämplig diplomatisk skenhelighet gör de allt som står i deras makt för att inte såra Syriens Bashar Assad för mycket, Egypten eller andra korrupta måltavlor för Israels utrikespolitik.

Under tiden växer den palestinska bojkott-, desinvesterings- och sanktionsrörelsen (BDS) och närmar

sig den vändpunkt (rätt långsamt måste man nog säga) där civila aktioner från gräsrotterna kommer att sammansmälta med den officiella politiken från regeringar och parlament som bestämts på högre ort, och då kommer sanktioner mot Israel att vara ett fait accompli. Israels finansminister är bekymrad över de ekonomiska följderna, medan den amerikanska försvarsministern försöker att skydda oss från internationell isolering. Forskningscentra håller redan på att lägga upp modeller för sina bojkotter och sanktioner samtidigt som de föreslår olika vägar för att formulera lämpliga israeliska, politiska åtgärder. Media kommer också med sina seriösa eller vanvettiga bidrag. Mitt i allt detta prat saknas anmärkningsvärt nog en verklig diskussion om den etiska meningen med sanktioner och deras alternativ.

Personligen är jag en vän av dialog och menar att en bojkott - vilken som helst - inte är ett rimligt instrument. När min premiärminister lämnar rummet då den iranska presidenten talar, kan jag inte bestämma mig för om han är galen eller bara barnslig, men klart är att han inte alls representerar mig. Jag tror på fred och jag tvivlar inte på att en sann dialog med palestinierna (om den är tydlig) till slut kommer att resultera i två saker: fred och ett slut på boj-

kotterna, utfrysning och isolering som diskuteras. Sak samma med iranierna och t.o.m. med Danny Danon.

Men de som inte vill ha fred, eller som vill det men inte har förtroende för partnern, eller som vill det och har det förtroendet men inte modet att utåt sätta sig emot dem bland oss som är fiender till fred - de måste fråga sig själva. Det är klart att det finns ett samband mellan den diplomatiska verkligheten och dess ekonomiska yttringar. Det är tillåtet - trots det dåliga och dåraktiga i ett sådant sätt - att besluta att det är värt att ha kvar de ockuperade territorierna, om inte för annat så bara för att priset av internationell isolering eller den skada som drabbar herr och fru Israelis flickor inte är så förfärligt. När allt kommer omkring så balanserar i nationell politik risktagande och belöningar ständigt mot varandra, och just nu - säger de - är riskerna uthärdliga.

Men alla andra - de maktlösa eller de bara likgiltiga - behöver en annan taktik. Sätt er för ett ögonblick i palestiniernas sits och försök att förstå vad Israel "tillåter dem", fundera över vad ni skulle göra i deras ställe. Ett våldsamt palestinskt uppror? Aldrig i livet! Det kommer aldrig på fråga, inte minst därför att det skulle slås ner av en mycket våldsammare kraft. (Det är ett obestridligt faktum att Israel har dödat långt fler oskyldiga palestinier än vad palestinier har dödat oskyldiga israeler.) Diplomati? Bara ordet

skulle få Naftali Bennett och Benjamin Netanyahu att hånskratta. Så vadå, då? Ingenting? Borde de bara tacka och hålla tyst? Skulle vi förbli tysta och kapitulera villkorslöst om vi var i deras ställe?

Plötsligt visar det sig att bojkott-rörelsen inte bara är ett besvärande försök att skada israelerna ekonomiskt utan ett djärvt och innovativt försök att på riktigt uppnå diplomatiska vinster. Och detta på områden som jag är övertygad om kräver dialog och lösningar: ett slut på ockupationen, att förstöra separationsmuren, erkänna de palestinska medborgarnas rättigheter och jämlikhet i Israel, samt lösa flyktingproblemet. Det är ett lokalt och internationellt uttryck för en helt annan typ av palestinsk kamp, någonting nytt och inte så bekant för oss - ickevåldsmotstånd. Är det också förbjudet?

Allt detta resulterar i att av alla de föreslagna alternativen - som om någon frågar oss eller måste bry sig om vad vi tänker - är bojkotter och sanktioner mest kosher. Att tysta ner saker och ting och att förtrycka är dåligt, och våld än värre. Om man jämför de olika metoderna så låter ickevåldsmotstånd och ett folkligt uppror utan vapen inte så dåligt. Sanningen är att inte alla i deras folk står bakom detta (precis som inte alla i vårt folk stödjer oss), men den utstakade riktningen är tydlig, övertygande och hotfull. Innerst inne är jag övertygad om att den tuffa staten Israel har ett svar på varje

uttryck av våld som den kanske möter. Men den förblir hjälplös i konfrontation med ett medborgarnas uppror som för över diskursen från vem som är starkare/tuffare/tåligare till en diskurs om rättigheter och värderingar. Det har vi inget svar på.

Vad tänker politikerna och soldaterna i den rasistiska separationsregeringen göra på Shuhadagatan i Hebron, som palestinierna inte har tillträde till, om tusen ungar kommer med sina cyklar, fotbollar och kameror och frågar om de får leka på gatan utanför sina hem - en grundläggande rättighet för vilket normalt barn som helst på vilken gata som helst i världen? Vad kommer Den Kloke att svara om

dessa barns föräldrar, tillsammans med hundratals eller tusentals andra (jag och min familj också) kommer till muren till det palestinska gettot (i förskönande termer känt som separationsstängslet) och håller en vaka där i närvaro av internationella media, under moln av tårgas, tills den rivs?

Svaret är klart. Den dag som ickevåld blir Palestinas officiella policy, är det slut med Israels våldsamma ockupationspolitik. Det vittnar den rådande hysterin över bojkotter och sanktioner om.

Avraham Burg

Haaretz den 3 februari 2014

Översättning: Anja Emsheimer

Det internationella ekonomiska trycket mot Israel ökar

Under slutet av januari i år bestämde sig flera politiska och ekonomiska aktörer att säga upp sina kontakter med företag som gynnas av ockupationen av Palestina.

Danske Bank, som är den största banken i Danmark, bestämde sig att svartlista Bank Hapoalim på grund av dess inblandning i finansieringen av utbyggnaden av bosättningar i de ockuperade territorierna. På Danske Banks officiella hemsida anges skälet vara att Bank Hapoalim bryter mot internationell lagstiftning, vilket går emot Danske Banks policy om

företagets ansvar.

Av liknande skäl har Danske Bank sedan tidigare dragit tillbaka alla sina investeringar från Africa Israel Investments Ltd. Och Danya Cebus.

Nederländernas största fondbolag, PGGM, beslutade i januari att dra tillbaka alla sina investeringar från Israels fem största banker på grund av deras förbindelser med bosättningarna, vilka tar sig uttryck både i service till de lokala bosättarna och i finansiering av utbyggnaden av deras bosättningar.

Vid ungefär samma tid tillkännagav Norges finansdepartement att de Israeliska bolagen Africa Israel Investments och Danya Cebus inte skulle få vara delaktiga i den statliga pensionsfonden. Detta beslut togs på inrådan av Etiska rådet, som i November hade rekommenderat

departementet att exkludera de två bolagen med motiveringen att de "bidragit till allvarliga kränkningar av individens rättigheter under krigstid eller pågående konflikt genom deras upprättande av bosättningar i östra Jerusalem.

Davud Buzaglo

Amerikanska akademiker bojkottar Israels universitet

Den 16:e december 2013 beslutade The American Studies Association(ASA) att ansluta sig BDS och den akademiska bojkotten.

ASA är den största och äldsta gruppen i USA som ägnar sig åt interdisciplinära studier inom kultur och historia. Förbundet har 5 000 medlemmar och bland annat 2 200 bibliotek som prenumeranter.

Bojkotten gäller all typ av samarbete mellan amerikanska och israeliska akademiska institutioner som till någon del bekostas av staten Israel. Bojkotten sträcker sig dock inte till enskilda israeliska akademiker som vill föreläsa eller forska i USA.

ASA fick snart stöd från Association for Asian American Studies, vilka enhälligt röstade igenom en liknande resolution i april. Bojkotten är en del av ett större internationellt projekt, ursprungligen grundat av Omar Barghouti, vid namn Palestinian Campaign for the Academic

and Cultural Boycott of Israel (PACBI), som syftar till att, likt den övriga Boycott, Divestment and Sanctions -rörelsen (BDS), sätta press på israeliska beslutsfattare genom att försvåra för israeliska universitet och högskolor att upprätthålla sin verksamhet så länge de visar sitt stöd för ockupationen av Palestina.

ASA:s resolution hyllas dock av långtifrån alla. Anti-Defamation League, känd för sin sionistiska hållning i sin definition av antisemitism, kallade beslutet "skamligt, moraliskt bankrutt och intellektuellt oärligt" och New Yorks senat röstade den 28:e januari igenom en lag som gör det olagligt för delstaten att använda skattepengar till att finansiera akademiska grupper som stödjer bojkott av länder som New York ger ekonomiskt stöd till, däribland Israel. Detta gör det svårare för ASA att hålla konferenser och gör det omöjligt för högskoleinstitutioner att betala medlemskap i ASA, såsom tidigare har varit

brukligt. ASA har hittills inte visat några som helst tecken på att backa, utan står fast vid sin resolution för

rätten till ett värdigt liv för Palestinas folk.

David Buzaglo

Ingen byggindustri, inga jobb

”De som talar om fred och samexistens måste tala om industri, om utveckling, om ekonomi” (Försvarsminister Moshe Ya’alon)

Den 28 januari 2014. Den 13 oktober stängde Israels försvarsministerium av kranen till en av de viktigaste drivkrafterna i den ekonomiska tillväxten på Gaza-remsan: byggnadsindustrin. 70 000 människor försörjde sig i denna sektor, mer än hälften av dem var direkt anställda i den. Byggnadssektorn svarade för 27.6 % av Gazas BNP under andra kvartalet 2013. Fram till i juni 2013 använde den privata sektorn huvudsakligen material som kom via tunnarna från Egypten. Idag, med den reducerade tunnelaktiviteten, bygger sektorn på att material kommer från Israel.

Man uppskattar att Gaza under årens lopp har utvecklats en brist på ca 75 000 bostäder. Gazas bostadsministerium uppskattar att behovet ökar med 800-1100 bostäder per år, vilket beror på befolkningstillväxten, utan att inbegripa att 3000 hem förstördes i militära aktioner och fortfarande inte har återuppbyggts.

Israel har framtvingat ett nästan totalt förbud för att föra in byggnadsmaterial till Gaza under de gångna tre och en halv månaderna. Det lilla som kommer in via Israel idag går

till tio projekt som leds av UNRWA och UNDP. Under tiden har tusentals människor förenat sig med raden av arbetslösa och många liv bromsats upp - par kan inte gifta sig därför att det är brist på nya bostäder, hushållskostnader ökar och byggföretagen tvingas säga upp sina anställda.

Israels försvarsministerium samtyckte denna vecka till att låta 1000 ton cement föras in i Gaza i syfte att reparera den skada som den gångna månadens stora storm vållade. Denna unika ”humanitära gest” kommer inte att bidra mer än med ett litet märke i det totala underskottet på Gazaremsan.

Försvarsministeriet hävdar att det byggmaterial som Israel tidigare sålde till Gaza hade använts för att bygga en tunnel från Gaza in i Israel och att syftet med förbudet är att förhindra att fler tunnlar byggs. Men de säger inte när förbudet kan tänkas hävas eller om man har övervägt andra alternativ som skulle skada Gazas invånare mindre. Är Gazas invånare dömda att leva hela sitt liv utan byggmaterial? Om svaret är nej - till när då? Har Israel ingen annan

strategi för att tackla utmaningen med att gräva tunnlar, en strategi som inte vållar väsentlig skada för 1.7 miljoner människor och deras välbefinnande och framtid?

Om Gisha

Gisha, vars namn betyder både "tillträde" och "närmande", är en israelisk organisation utan vinstintresse, grundad 2005, med målet att skydda palestiniernas rörelsefrihet, särskilt Gazabornas. Gisha främjar de rättigheter som man garanteras enligt internationell och

israelisk lag. Gishas arbete har en stärkande effekt genom att hjälpa invånare i de ockuperade områdena med tillgång till utbildning, arbeten, familjemedlemmar och läkarvård. Gisha verkar genom professionell personal och leds av en styrelse med akademiker i juridik och advokater, kvinnor och män, araber och judar, som har hjälpt till att skapa israeliska lagar för mänskliga rättigheter genom sitt försvar och skrivande.

*<http://gisha.org/updates/2498>
Översättning: Anja Emsheimer*

Är araber människor?

Oförmågan att se möjliggör för israeler att tro att de lever i en demokrati, medan det faktiskt är en apartheid-regim.

För två veckor sedan valdes f.d. Knesset-ledamoten för Kadima, Yohanan Plesner till ordförande för Israels Democracy Institute. Det är ett oberoende institut, opolitiskt och opartiskt, som enligt sin webbsida befinner sig på "gränsen mellan politik och det akademiska". Om man surfar på webbsidan, avslöjar den att institutet, precis som israelisk demokrati, endast ägnar sig åt det som händer innanför den Gröna linjen.

Om vi judar som lever i modern tid, inte hade kommit på en definition som låter oss uppfatta oss som demokrater, skulle vi inte fortsätta att dominera en främmande befolkning

i 47 år. Den enda skillnaden mellan vad som händer innanför den Gröna linjen och vad som händer utanför den är det som gör det möjligt för oss att acceptera den nuvarande situationen (som kallas för "status quo") och samtidigt se oss i spegeln där vi ser en demokratisk stat. Vi erkänner att vi inte kan definiera meningen med statens judiskhet, men vi är trygga i vår förståelse av vad som är en demokratisk stat.

Det är bara denna splittring i medvetenhet som kan möjliggöra för israelen att se sig som en demokratisk person som bor i Mellanösterns enda demokrati, oaktat dess apartheidregim. Premiärminister Benjamin Netanyahu medgav att Knesset är judiskt; likaledes är vår demokrati också judisk. Men om araber är människor, kan Israel inte kalla sig

”demokratiskt”. (Netanyahu använder samma logik i ekonomiska frågor: om vi räknar bort de ultraortodoxa och araberna, finns ingen fattigdom.) Det faktum att israeler har införlivat status quo i berättelsen om det normala och köpt lögnen de sålde till sig själva, är ett brott. Likaså försvarsminister Moshe Ya’alons ord om effekten av att detta är ”ett olösligt problem”, och struntar i det faktum att ”problemet” i allra högsta grad lever och andas.

Det är Israels Democracy Institute som möjliggör denna splittring. Om institutet alls vore engagerat i demokrati, skulle enda stället för dem vara underjordiskt. Om institutets ordförande skulle kämpa för demokrati, skulle han exponera sig för uteslutning och delegitimering. Det är ett bra tag nu som vi har kunnat bevittna passlagar mot de verkliga motståndarna mot landets regim, även utspelet om att villkora medborgarskap utifrån uppvisad lojalitet mot staten (och självklart kommer de att bestämma exakt vad lojalitet är), Nakba-lagen och NGO-lagen, som hotar att göra slut på budgetar, samt andra restriktioner.

Å andra sidan blomstrar Israels Democracy Institute även under den nuvarande regimen. Det åtnjuter hög prestige i den politiska och akademiska världen och får lagliga donationer (skyddade från lojalitetslagar). I stället för att göra som exv. Machsom Watch och B’Tselem - de skyddar, avbryter rutinen, gör motstånd ända tills att man uppnått

demokrati - är de upptagna med ingenting mer än att trycka Knessets bestämmelser som Knessetledamoten Yariv Levin (Likud) har skrivit. I nuvarande situation är institutet inte bara ett fikonlöv - det är ett slags napp som man har för att lugna ett barn. Dess medlemmar luras med en påhittad fred, skapar en illusion av lugn och normalitet, en illusion av demokrati.

Ledaren som kämpade mot detta status quo var förre premiärministern Yitzhak Rabin, Netanyahus ideologiska rival. Rabins Oslo-samtal var inte bara ett initiativ till fred mellan oss och palestinierna, de var en paradigmatiske revolution: ett genuint försök att behandla araberna som människor. Och liksom andra som under årens lopp har försökt att styra ett helt samhälle bort från ett dåligt paradigm, måste han betala för det med sitt liv.

Det är viktigt att komma ihåg Osloavtalens koalition och dess anhängare utanför koalitionen. Rabin kommer att bli ihågkommen som en som ville behandla de arabiska Knessetmedlemmarna, med andra ord de arabiska rösterna, som legitima röster med samma värde som judiska röster. Han vägrade att delta i judarnas blinkningar över huvudena på de arabiska Knessetledamöterna. Det är inte en slump att Shas var medspelare i detta historiska ögonblick (aktivt eller genom att avstå från att rösta på Oslo I), eftersom man skulle kunna hävda att partiets politiska födsel är parallell

med den palestinska nationalisms uppvaknande i den första intifadan. Oslo är mötesplatsen för tre revolutioner: palestiniernas, de israeliska arabernas och judarnas med ursprung i arabstater.

Det är också tragedin med Oslo. Revolutionen slutfördes inte. Den blev avbruten. Och inställningen till araberna kvarstod, den försämrades t.o.m. Precis som Martin Luther King förstod att det finns en linje mellan de svarta i USA och dem i Sydafrika, och att de förstnämnda inte kunde bli fria förrän de andra hade blivit det. Det är viktigt att dra en linje som förbinder palestinska araber, araber som är israeliska medborgare och judar från arabstaterna.

Med poeten Shlomi Hatukas ord i gruppen Ars Poetica: "Jag har fortfarande inte förstått var Mizrahim (judar från Nordafrika och Mellanöstern) upphör och araberna börjar." Den makt som Shas har fått för även med sig historiskt ansvar gentemot deras politiska identitet. Det är

möjligt att arabernas och Mizrahims öden är mer sammanlänkade än Mizrahim-judarna vill tillstå, eftersom de alla är offer för "de vita ashkenazi-judarnas demokratiska stat" (judar från norra Europa och Centraleuropa).

Att vända sig utåt mot världens länder för att bojkotta oss är då verkligen opatriotiskt. Äkta patriotism skulle vara att bojkotta sig själv - vår bojkott av oss själva. Det betyder inte att bojkotta bosättarna utan att varje person bojkottar sig själv. Vilket värde har våra vetenskapliga gärningar, vår kreativitet, vår akademiska forskning? Vad är meningen med maten vi äter och hur vi kan avnjuta vår semester om allt är angripet av apartheid-viruset? Först när vi framträder som ett samhälle och kräver att ordet "demokrati" genomsyras av en ny betydelse, kommer vi att vara ett fritt folk i vårt eget land.

Carolina Landsmann

[http://www.haaretz.com/misc/writers/carolina-landsmann-](http://www.haaretz.com/misc/writers/carolina-landsmann-1.571729)

1.571729

Översättning: Anja Emsheimer

Al Nakba - 66 år av ockupation och förtryck

Den 15 maj, högtidlighölls minnet av Al Nakba, den stora katastrofen. I år är det 66 år sedan cirka 750 000 palestinier fördrevs från sina hem, över 400 palestinska byar jämnades med marken och staten Israel utropades.

Al Nakba, den stora Katastrofen, var inte en enskild händelse, utan är en ständigt pågående verklighet som inkluderar etnisk rensning och dagligt förtryck av det palestinska folket. Ännu idag lever miljoner palestinier som flyktingar runt om i världen.

Den israeliska ockupationsmakten har splittrat det palestinska samhället. Västbanken är ett lapptäcke av illegala bosättningar, en enorm mursträckning långt in i palestinsk mark och där palestinier förnedras dagligen. Befolkningen i Gaza lever i dag i världens största utomhusfängelse. På grund av den israeliska blockaden är Gaza avskuren från omvärlden. Det råder brist på de mest basala livsnödvändigheterna som vatten och mediciner. Efter det israeliska anfallskriget vintern 2008/2009 månget hus fortfarande i ruiner. Den israeliska ockupationsmakten förhindrar varje försök till att bygga upp ett fungerande samhälle i Gaza och på Västbanken.

Det har gått 66 år sedan fördrivningen av det palestinska folket började. Idag kräver vi att omvärlden skall agera för att palestinska flyktingar skall få återvända och att den svenska regeringen med kraft agerar mot den israeliska ockupationen. Efter flera år av så kallade fredsförhandlingar är resultatet fler och fler israeliska bosättningar på palestinsk mark för att skapa fakta på marken.

Israel avbröt de s.k. fredssamtalen efter överenskommelsen mellan Hamas och Fatah. Enligt den israeliska premiärministern Netanyahu ska president Mahmoud Abbas välja mellan fred med Israel eller en enhetsregering med Hamas och tidigare ansåg samma Netanyahu att Abbas inte representerade hela det palestinska folket i och med

den splittring som rådde under sju år. Hur ska Israel ha det? Och vilken fred talar Netanyahu om?

Sveriges och EU:s utrikespolitik borde ha lärt sig en läxa efter det att man för 7 år sedan bojkottade en enhetsregering i Palestina. Sverige och EU valde att bojkotta ett ockuperat folk men inte ockupationsmakten Israel. Palestinierna är fortfarande beredda att förhandla fram en fredlig lösning på konflikten men på basis av internationell rätt. Det är Israels bosättnings- och ockupationspolitik som är det största hindret för freden.

Palestina har erkänts som stat i FN och detta måste Israel acceptera. Östra Jerusalem skall erkännas som Palestinas huvudstad. Då Palestina också beviljats medlemskap i flera FN-organ ska Genevekonventionen gälla där. Palestina har sökt och fått medlemskap i FN:s organ och då ska Genevekonventionen gälla för Palestina, inklusive fördömande av bortförande av palestinska fångar till Israel och administrativt fängslade utan rättegång. En tredje del av Palestina parlaments ledamöter och 2000 palestinska fångar, inklusive kvinnor och barn, sitter fängslade utan rättegång. FN:s säkerhetsråd har enats om att murbygget i Palestina måste upphöra. Muren, husrivningar och annektering av stora palestinska områden i Jerusalem och på Västbanken är hinder mot fred. Israel får inte bli ett undantag som undgår kritik för apartheidliknande politik.

Det palestinska folkets kamp är alla frihetsälskande människors kamp. Genom internationell solidaritet, försvaras demokratin och grundläggande mänskliga fri- och rättigheter. På samma sätt som vi i Sverige kräver att våra barn och anhöriga ska ha en trygghet och säker framtid, kräver vi att palestinerna ska få samma rätt att bestämma över sin framtid.

Runt om i Sverige och i världen har det anordnats manifestationer för att påminna om palestinernas situation och uppmärksamma årsdagen av Al Nakba.

Jerusalem Kommittén - Palestinska Rättscentret - RKU Palestinska Föreningen i Stockholm - Judar för israelisk-palestinsk fred (JIPF) - SSU Stockholm - Palestina-grupperna

ICAHD ÖVERKLAGAR TILL ISRAELS HÖGSTA DOMSTOL MILITÄR PLANERING I OMRÅDE C PÅ VÄSTBANKEN

Israels Committee Against House Demolitions (ICAHD), har lämnat in en överklagan till Israels Högsta domstol, i samarbete med Rabbis for Human Rights/Shomrei Mishpat, The Jerusalem Legal Aid, Human Rights Center, The Society of Saint Yves, The Catholic Center for Human Rights, och även gemensamt med det palestinska byrådet i Ad-Dirat-Al-Rfai'ya i södra Hebron-distriktet på Västbanken, för att få bort planeringsmyndigheten i Area C på Västbanken. Man vill även flytta myndigheten för rivning av palestinska hem, från den israeliska militären och återlämna den till den palestinska myndigheten. Domstolen kommer att ta upp fallet måndagen den 28 april 2014.

Bakgrund: Palestinska planeringskommissioner överlevde 1967 års krig, men utan förvarning eller "omedelbar militär nödvändighet" utfär-

dade Israels befälhavare 1971 Order 418 som upphävde dem och lade all planering på militären där den stannat fram tills idag. Under Oslo-processen var Israel med på att återlämna myndigheten i Area C till den palestinska myndigheten, men detta skedde aldrig.

Vårt fall hävdar att Order 418 skapade ett särskilt men diskriminerande planeringssystem som, genom att undanröja alla möjligheter för den palestinska befolkningen att vara representerad, kriminaliserar nästan alla palestiniers byggande; och de har ingen annan möjlighet än att bygga utan tillstånd och riskerar därmed att få sina hus rivna. Detta är en klar kränkning av Artikel 64 i den fjärde Genève-konventionen, som förbjuder en ockupationsmakt att utvidga sitt juridiska system till ett ockuperat område. Dessutom tog de svarande - Israels

försvarsminister, IDF-befälhavaren på Västbanken, chefen för den civila administrationen och dess högsta planeringsråd - olagligen över de planeringsbefogenheter och rättigheter som den skyddade befolkningen tillerkänts genom fjärde Genèvekonventionen, och överförde dem till militären. Inte nog med det, de tog formellt med israeliska bosättare i planeringsprocessen. Det finns 16 lokala kommittéer för lokala bosättningsråd i Area C, men inte ett enda palestinskt byråd i Area C har någon lokal planeringskommitté.

Vår överklagan väcker för första gången inför Högsta domstol frågan om förflyttning av palestinier med tvång inom de ockuperade områdena som ett resultat av brister i planering och bruket att riva husen - ca 30 000 hem och möjligheter till försörjning har förstörts sedan 1967.

Effekterna eller hoten av rivningarna är förödande, och "Judaiseringens" politiska agenda är flagrant: mindre än 1 procent av Area C är avsett för palestinsk utveckling, jämfört med de 70 procent av Area C som bosättningarna innehar. Överallt väcker vårt besvär den grundläggande frågan: Varför lägger sig den civila (militära) administrationen i första hand i palestiniernas problem med planering och byggande på de ockuperade områdena?

För mer information - kontakta Jeff Halper, chef för ICAHD, på +972-(0)54-303-9170, eller jeff@icahd.org

Rabbi Arik Ascherman, ordförande och senior-rabbi för Rabbis for Human Rights, +972-(0)50-5607034, tel 2B972-280%2950-5607034 eller mejl till ravarik@rhr.israel.net

Översättning: Anja Emsheimer

Nu bryter vi blockaden inifrån - Ship to Gaza exporterar från Gazaremsan!

PRESSMEDDELANDE: 2014-04-08 09:07

Sedan våren 2013 har Ship to Gaza Sverige, tillsammans med våra samarbetspartners på Gazaremsan och i Freedom Flotilla Coalition varit engagerade i exportkampanjen Gaza's Ark. Ett större fiskefartyg har köpts in och byggs om till ett havsgående lastfartyg. I mitten av juni planeras arken bryta blockaden av Gazaremsan - inifrån.

Båten kommer att vara lastad med exportvaror från Gazaremsan. En, symboliskt viktig last bestående av honung, kryddor, dadelprodukter, olivolja, kläder och hantverksprodukter. Dessa produkter kommer att vara köpta och betalade av beställare från många olika länder och har producerats och levererats av lokala företag och organisationer.

Det är vår förhoppning att blockadmakterna - Israel och Egypten - kommer att respektera internationell rätt och inte förhindra att dessa produkter når sina ägare. Palestinierna på Gazaremsan har rätt att fritt exportera sin varor över havet.

Huvudsyftet med aktionen är att uppmärksamma och utmana den förödande exportblockaden som nu snart går in på sitt åttonde år. Exporten har sjunkit till *mindre än tre procent* av den nivå som rådde före blockadens införande. Detta har framförallt drabbat näringslivet och det palestinska samhällets möjligheter till försörjning och utveckling. Arbetslösheten har skjutit i höjden och 80 % av befolkningen är idag bidragsberoende

I och med att vi nu kan ta upp beställningar och sälja ägarbevis på exportprodukter går detta arbete in i en intensiv aktionsfas.

Produktbeskrivningar och beställningsinformation hittar man på Ship to Gaza Sveriges hemsida (www.shiptogaza.se).

Där finns också mer information om Gaza's Ark, om dem som producerar de varor vi säljer och om blockaden och dess konsekvenser.

Kontaktpersoner för Ship to Gaza är

- Ann Ighe [+46709740739](tel:+46709740739)
- Dror Feiler [+46702855777](tel:+46702855777)
- Viktoria Strand [+46727356564](tel:+46727356564)
- På plats i Gaza finns Charlie Andreasson [+972598345327](tel:+972598345327)

JIPF

Uttalande om attacken mot Gazas Ark

Judar för Israelisk-Palestinsk Fred fördömer attacken mot båten "Gazas Ark" som sprängdes tidigt på morgonen den 29 april i Gazas hamn. Båten som iordningstälts under mer än ett års arbete, skulle frakta hantverk och jordbruksprodukter från Gaza till beställare, främst i Europa. Syftet är att bryta Israels illegala blockad av Gaza.

JIPF stödjer de initiativ som tagits för att bryta blockaden, våra medlemmar har seglat med Ship to Gaza och stöttat byggandet av Gazas Ark.

Av allt att döma är sprängningen ett sabotage utfört av krafter som motsätter sig palestiniernas rätt att handla med omvärlden.

Turligt nog fick ingen människa sätta livet till.

Dådet bidrar till att sabotera den sköra fredsprocessen mellan Israel och Palestina. En rättvis fred är en förutsättning för ett bra liv för såväl palestinier som israeler.

Taget vid styrelsemöte för JIPF Sverige den 29 april 2014.

*Ilan Cohen och Olle Katz
talespersoner för JIPF.*

Estella-aktionen - Ny bok om Ship to Gazas blockadbrytaraktion 2012

I slutet av juni 2012 lämnade Ship to Gazas segelskonare Estelle hamnen i Obbola utanför Umeå. Under de fyra månader som följde seglade hon ca 5000 strapatsrika sjömil via ett 20-tal europeiska hamnar innan hon kapades av den israeliska marinen bara 30 sjömil från sitt mål på Gazaremsan, den belägrade palestinska enklaven vid östra Medelhavets kust. Under färden fylldes fartygets lastrum med bland annat cement, medicinsk utrustning, handikapphjälpmiddel, barnböcker och fotbollar. Allt exempel på produkter som Gazaremsans innevånare lider brist på under blockaden. Under resans gång alternerades bemanningen mellan mer än 130 olika personer, såväl professionellt sjöfolk som politiker, journalister, kulturpersonligheter och aktivister. I hamnarna möttes hon upp av 10 000-tals sympatisörer med manifestationer, konserter, utställningar och föredrag. Estelle nådde inte hela vägen fram till Gazas hamn - men budskapet nådde fram och fortsätter att nå ut i världen.

Den bok som Ship to Gaza och Korpens förlag nu ger ut under redaktion av Estelleaktionens mediesamordnare Mikael Löfgren

är en del av detta budskap, men den rymmer betydligt mer än så. Den är också en noggrann dokumentation och utvärdering av aktionen. För den som vill engagera sig i, och organisera, globala aktioner för att sprida solidaritet och bilda opinion finns

viktiga lärdomar och erfarenheter i denna bok.

Inte heller slutar boken med den brutala kapningen den 20 oktober 2012. Boken följer även upp de omfattande rättsprocesser som fortfarande pågår. Här redogörs också för det fortsatta arbetet för att häva den rättsvidriga och inhumana blockaden, genom folkbildning och politisk påverkan, men framförallt genom nya fredliga aktioner riktade direkt mot blockaden.

Boken kan köpas i bokhandeln eller beställas via Ship to Gazas hemsida (www.shiptogaza.se)

ISRAEL: SLUTA TRAKASSERA MORDECHAI VANUNU!

1986 kontaktade Mordechai Vanunu journalister för UK Sunday Times om information rörande ett israeliskt kärnvapenprogram, okänt för både de israeliska medborgarna och för resten av världen. Vanunu hade fram till året innan avslöjandet arbetat som kärntekniker vid Negev Nuclear Research Center söder om Dimona i Negevöknen.

Vanunu dömdes till 18 års fängelse för spioneri och förräderi, varav 12 år kom att spenderas i isoleringscell.

För ungefär tio år sedan, 21:a april 2004, hade han avtjänat sitt straff och släpptes från Ashkelonfängelset. Trots detta präglas Vanunus liv fortfarande av sanktioner som han har ålagts av det israeliska rättsväsendet. Han får inte ta kontakt med

ambassader eller liknande institutioner, han får inte tala med personer från andra länder än Israel och han får framför allt inte lämna Israel.

Varje år har Vanunu försökt få dessa begränsningar överklagade utan några som helst framgångar. 2013, då han senast försökte, ingrep regeringen och förklarade för domstolen att "bevismaterialet antyder att det fortfarande finns känslig information som han skulle kunna avslöja". Detta är alltså trots att den information som Vanunu delgett medier idag är över 28 år gammal och att han upprepade gånger förklarat att han inte ruvar på några fler hemligheter som riskerar nationens säkerhet.

David Buzaglo

Talespersoner JIPF

Vid årsmötet för JIPF (Judar för Israelisk-Palestinsk fred) den 16 mars valdes en ny styrelse. Till talespersoner valdes **Ilan Cohen**, Stockholm och **Olle Katz**, Göteborg. **Dror Feiler**, Stockholm är JIPFs representant i EJJP, European Jews for a Just Peace.

Den nya styrelsen antog vid mötet 27 mars följande uttalanden:

Bojkott av bosättningsprodukter mot folkrättsbrott

I likhet med den israeliska fredsrörelsen anser Judar för Israelisk-Palestinsk Fred (JIPF) att

den israeliska bosättningspolitiken på Västbanken och i Östra Jerusalem är det största hindret för att en seriös fredsprocess skall komma igång. Bosättningarna utgör också ett uppenbart krigs- och folkrättsbrott mot Haagkonventionen och 4:e Genevekonventionen. Det vilar ett ansvar hos politiska och ekonomiska aktörer i Sverige och andra länder att inte göra sig delaktiga i dessa brott mot internationell rätt.

Jipf vill därför uppmana:

1. Sveriges regering och riksdag att verka för en lagstiftning som beivrar dessa folkrättsbrott. Exempelvis genom att på såväl nationell nivå som inom EU verka för ursprungsmärkning av varor och tjänster som helt eller delvis producerats inom ramen för bosättarekonomin.

2. Svenska och i Sverige verk-samma banker och andra företag att nogsamt se över sina affärs-verksamheter, affärsrelationer och investeringar så att man inte gör sig skyldig till sådan delaktighet

3. Svenska myndigheter att bryta samarbete med företag, myndig-heter och organisationer som deltar i dessa folkrättsbrott

Bekämpa antisemitism och alla andra former av rasism!

Det senaste året har öppet fascis-tiska, högerextrema grupper i Sve-rige gått till våldsamt attack mot fredliga demonstranter i Sverige. Vi ser också hakkors målade på

väggar och att hot riktas mot judar som bär kippa eller davidstjärnor.

I krisens spår har en våg av natio-nalism och främlingsfientlighet sköljt över Europa. Högerpopu-listiska och främlingsfientliga partier som Sverigedemokraterna, norska Fremskrittspartiet och Front National i Frankrike har fått sällskap av öppet fascistiska och nynazis-tiska partier. Gyllene Gryning i Grekland, Jobbik i Ungern och Svoboda i Ukraina är tyvärr bara några exempel. En ny Breivik kan dyka upp även i vårt land - de drabbade kan vara judar, muslimer, romer, svarta eller helt enkelt demokrater.

JIPF ser med stor oro på utveck-lingen. Rasism och främlings-fientlighet är ett sätt att frångå principen om alla människors lika värde och dela upp människor med olika bakgrund i "Vi och dom". De populistiska och fascistiska krafter som attackerar judar, romer, muslimer eller svarta är ett hot mot det samhälle vi tillsammans byggt upp och med stolthet försöker utveckla. Vi judar har gemensamma intressen med andra grupper som trakasseras på grund av sin etnicitet, religion eller hudfärg. JIPF är emot alla former av rasism, såväl i Sverige som i Israel eller andra delar av världen.

*Ilan Cohen 0768186072,
(cohen.ilan46@gmail.com),
Olle Katz 0708943402,
(ollekatz@gmail.com)*

JIPF's HANDLINGSPROGRAM

POLITISK PROGRAM

1. En självständig palestinsk stat bör upprättas vid sidan om staten Israel.
2. Israel måste dra sig tillbaka från alla områden ockuperade 1967.
3. Båda staterna har rätt att ha Jerusalem som huvudstad.
4. De israeliska bosättningarna på de ockuperade områdena ska avvecklas.
5. Den palestinska flyktingsfrågan måste lösas på grundval om principen om rätt till återvändandet eller ekonomisk kompensation.
6. Motsättningar och konflikter ska i största möjliga utsträckning lösas genom förhandlingar. JIPF fördömer dock inte alla former av fysiska motståndaktiviteter eller försvarsåtgärder.
7. Alla former av terrorism måste fördömas och motarbetas.
8. Verka för att diskriminering av icke judiska medborgare i Israel upphör.

VERKSAMHETSPROGRAM

För att arbeta för ett förverkligande av föreningens målsättning vill JIPF:

1. Verka bland Judar i Sverige och stimulera till debatt om det politiska läget i Mellanöstern.
2. Påverka den allmänna opinionen i Sverige.
3. Stödja de krafter i Israel som verkar för fred.
4. Motarbeta antisemitism, antiarabism, islamofobi och alla former av rasism.
5. Presentera och belysa olika aspekter av judisk och palestinsk historia, kultur, filosofi, etik m.m
6. Främja en dialog mellan Palestinier och Judar i Sverige

JIPF-bladet

c/o Jakub Srebro, Östgötagatan 26, 4tr, 116 25 Stockholm.

Tel.: 08-84 97 48. e-post: redaktionen@jipf.nu

är medlemsblad för föreningen

Judar för Israelisk-Palestinsk Fred,

Talespersoner:

Olle Katz, tel.: 0708943402 och Ilan Cohen, tel.: 0768186072

Hemsida: www.jipf.nu

Medlemskapet är öppet för judar, som ansluter sig till vår plattform.

Årsavgiften är 250 kr.

Enbart prenumeration kostar 150 kr/år.

Gåvor tas tacksamt emot.

Postgiro: 475 29 1 7-7